

KAMMERMUSIKK: Engegård-kvartetten er en av hovedaktørene under Lofoten Internasjonale Kammermusikkfest. Her fra en konsert i Digermulen kirke. Arvid Engegård og Alex Robson, fiolin, Jan Clemens Carlsen, cello og Juliet Jopling, bratsj.

Foto: Lofoten Internasjonale Kammermusikkfest

TINDRENDE BLIKK: Den mest høystemte Norges-entusiasme, resulterte hos nasjonalkomponisten Rikard Nordraak i små, tindrende blikk inn i Norges hjerte. Vidunderlig gjort på nytt album.

Foto: Simo Räsänen/Wikimedia Commons

Ja, vi elsker dette landet

Det er helt naturlig at de som kommer «utenfra» stifter bekjentskap med norsk kultur, det som er røttene og identiteten vår. Det er ikke nasjonalisme, det er en nasjonal følelse, som har med nasjonens røtter å gjøre.

KLASSISK

OLAV EGIL AUNE

olav.egil.aune@vl.no

Spør Rikard Nordraak om *det*, da han skrev musikken til *Ja, vi elsker*, var troen hans på fedrelandet glødende, «fremtidslandet, som han sa: «De store muligheters land».

Nasjonens skal bygges. I et brev til Bjørnstjerne Bjørnson skriver han høystemt og med kraft: «Ja, Bjørnstjerne, nu kommer mig Hjemmet fore som en stor Kirke, men Norge er nu som St. Peterskirken, Kirken for alle Kirker. Jeg føler jeg er dypt i den, som du og andre Patrioter, og saa skal jeg svinge Klokkene deroppe, saa Mor skal høre det i Himmelen, høre vor Sang til Gud, han, som gav os dette deilige Norge».

Det høres voldsomt ut i dag, nå sier vi det på andre måter. Den gangen var det alvor, nasjonen skulle bygges opp igjen.

Småsynger. Nordraak rakk mer enn en nasjonalsang i løpet av sitt 24 år lange, korte liv. Norsk nasjonalhelligdom som *En underlig vise*, *Killebukken* (som barnebarnet kom hjem fra skolen med her om dagen!), *Ingerid Stetten av Sillejord*, *Over*

Album Klassisk

Rikard Nordraak SANGER OG PIANO-MUSIKK

LAWO LWC 1119

Varsomt, tindrende, lett entusiastisk.

de høie fjelde, Synnøves sang, det er mange. Jeg sitter her og småsynger (noe jeg vanligvis ikke gjør) når jeg hører ordene, det er gode følelser.

Varsomt og tindrende. Og nettopp det, sopranen Helene Wold og pianisten Eugene Asti tar seg vidunderlig vakkert av Rikard Nordraak på en ny CD, sangene er der, pianostykkene også. Helene Wold er allerede av internasjonalt kaliber, engelske Asti akkompagnerer de største for tiden. Så skulle en tro at det ble voldsomme saker. Nei, dette er varsomt, tindrende, lett entusiastisk og fremført i sangenes og stykkenes ungdommelige, lett melankolske ånd.

Klokkende klart. Akkurat som alle burde lese Bjørnson (*Arne*, fabelaktig!), er Nordraak små perler i den nasjonale kulturen. Sangene sier noe, ikke så helt lite, om oss. Det er så klokkende klart og enkelt, lufta er ren og uforstyrret, «fargene» som i en mild blomstereng.

Det er snakk om fremførelser utlandet på alle vis tåler å høre, det vil si – musikken tåler det også, en slags Norges lille Schubert. Dette skulle Nordraak gjerne ha hørt.

Legg for all del øret til.

“Sangene sier noe, ikke så helt lite, om oss. Det er så klokkende klart og enkelt, lufta er ren og uforstyrret, 'fargene' som i en mild blomstereng.”

KOMPNIST: Ketil Bjørnstad har komponert Lofotoratoriet som urfremføres i Lofotkatedralen på lørdag.

Foto: Lars O. Flyddal/arkiv

Han er veldig spent på Ketil Bjørnstads *Lofotoratoriet*.

– Tanken bak bestillingsverket er å sette søkelys på den betydningsfulle og underkommuniserte historien om næringslivet i regionen, og særlig tørrfiskhandelen, sier han.

Edvard Grieg. Han påpeker tørrfiskhandelens innvirkning på norsk musikk.

– Satt på spissen ville vi ikke hatt Grieg uten tørrfisk. Hans bestefar kom fra Skottland som tørrfiskhandler, og velstanden denne handelen skapte la grunnlag for storhetstiden i vårt musikkliv. Det er ikke uten grunn at Bergen fikk sitt filharmoniske orkester 60 år før Wien, sier Kirkesæther, som gleder seg til å ta i mot Dronning Sonja, som også har meldt sin ankomst til helgen.